

1. ความนำ

Professor จอห์น เคนเนท แกลเบรียท¹ ได้เขียนหนังสือชื่อรัฐอุตสาหกรรมใหม่ขึ้นในปี ค.ศ. 1967 และเป็นหนังสือขายดีที่สุดระดับนานาชาติ ท่านผู้นี้เป็นนักเศรษฐศาสตร์ เป็นศาสตราจารย์มหาวิทยาลัยมีชื่อเสียงในสหรัฐอเมริกา งานเขียนเรื่องรัฐอุตสาหกรรมใหม่นี้ สรุปความสำคัญได้ว่า

“ถ้าเป้าหมายทางเศรษฐกิจเป็นเพียงเป้าหมายเดียวของสังคมแล้ว ระบบอุตสาหกรรมก็จะควบคุมรัฐและรัฐจะต้องรับใช้ต่อเป้าหมายสุดท้ายของระบบอุตสาหกรรม แต่ถ้าเป้าหมายอื่นได้เกิดขึ้นและเข้มแข็งขึ้น ระบบอุตสาหกรรมก็จะเปลี่ยนไปอยู่ในมือหรือเป็นเครื่องมือของรัฐโดยอัตโนมัติ แต่จะเป็นไปเพื่อความรับผิดชอบต่อเป้าหมายส่วนใหญ่ของสังคม”

อย่างไรก็ดี ความเห็นของท่านผู้นี้ได้ทำนายไว้ว่า ไม่ว่ารัฐอุตสาหกรรมของค่ายเสรีประชาธิปไตย (U.S.A. เป็นตัวอย่าง) และค่ายคอมมิวนิสต์ (สหภาพโซเวียตรัสเซีย เป็นตัวอย่าง) จะมีความเจริญทางเทคโนโลยีปานใด อำนาจรัฐในการจัดการและการบริหารจะต่างกัน และสุดท้ายการพัฒนาไปสู่รัฐอุตสาหกรรมใหม่ของทั้งสองค่ายก็ต้องมุ่งรับใช้สังคม โดยการเป็นรัฐสวัสดิการเช่นเดียวกัน

2. สรุปแนวความคิดเกี่ยวกับความเปลี่ยนแปลงของสังคมไปสู่ความเป็นรัฐอุตสาหกรรมนั้น ผู้เขียนเน้นในเรื่องต่อไปนี้

2.1 การเปลี่ยนแปลงของสังคมและระบบอุตสาหกรรม

ผู้เขียนระบุว่าชีวิตทางเศรษฐกิจสมัยใหม่ คือบทบาทของความเปลี่ยนแปลง และมีการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง ซึ่งเกี่ยวพันกับชีวิตของประชาชนในสังคมและระบบราชการของรัฐ

¹ ผลงานก่อนหน้านี้นี้เขาเขียนหนังสือชื่อ The Affluent Society John Kenneth Galbraith เป็นศาสตราจารย์สอนที่ Harvard ตำแหน่งขณะที่ยังเขียนหนังสือเป็น Dean of the Harvard Faculty of Arts and Science.

ทั้งหมดล้วนเกิดขึ้นจากการพัฒนาเทคโนโลยีซึ่งมีอยู่สูงมาก ทำให้เกิดระบบอุตสาหกรรม (The Industrial System) และเกิดความสำคัญอย่างยิ่งยวดขององค์การและเทคโนโลยี ซึ่งมีใช้เรื่องภาพพจน์ของอุดมคติอีกต่อไปแล้ว แต่เป็นปัญหาว่าเราจะหาอะไรมาวัดขนาดของสังคมเศรษฐกิจและผลของการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงสังคม และพฤติกรรมทางการเมือง เพราะความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี และการปรับไปใช้อาจก่อให้เกิดอันตรายร้ายแรงต่อสังคม เช่น มีผลกระทบต่อระบบการศึกษา ซึ่งมุ่งแต่จะรับใช้เป้าหมายทางเศรษฐกิจ ที่ผู้เขียนเสนอแนะให้มีการสร้างความสัมพันธ์ส่วนบุคคล (นายทุน-เจ้าของกิจการใหญ่ๆ) กับชุมชนในการวางแผนพัฒนาร่วมกันระหว่างบริษัทใหญ่ๆ กับสังคม ทั้งนี้ เพื่อกำหนดโอกาสทางการเมืองและอำนาจอิสระในการฝึกอบรมให้การศึกษาแก่ทรัพยากรบุคคลในระบบเศรษฐกิจใหม่

2.2 ความจำเป็นของเทคโนโลยีในระบบเศรษฐกิจใหม่ (The Imperatives of Technology)

(1) ความหมายของเทคโนโลยี

เทคโนโลยี หมายถึง การประยุกต์ใช้วิทยาศาสตร์อย่างเป็นระบบหรือองค์ความรู้อื่น ๆ ขององค์การที่จะใช้ปฏิบัติงาน

("Technology Means the Systematic Application of Scientific or Other Organized Knowledge of Practical Tasks")

(2) ความสำคัญของเทคโนโลยี

เทคโนโลยีมีความสำคัญต่อองค์การและการบริหาร 6 ประการ คือ

1. เป็นการเพิ่มช่วงเวลา ซึ่งแยกการเริ่มต้นของงานและความสำเร็จสมบูรณ์ของงาน
2. เป็นการเพิ่มขึ้นของทุนการผลิต ซึ่งเป็นโอกาสของการเพิ่มผลผลิต
3. การเพิ่มขึ้นของเทคโนโลยี ทำให้การกำหนดเวลาและเงินมีแนวโน้มที่จะทำให้เกิดความยืดหยุ่นในการปฏิบัติงานเฉพาะอย่าง

4. เทคโนโลยีทำให้เกิดความต้องการกำลังงานที่มีความรู้เฉพาะอย่าง ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่ทำให้ความรู้ขององค์การเกิดขึ้น เช่น การวางแผนการพัฒนากำลังคนที่ต้องอาศัยความเชี่ยวชาญของผู้ชำนาญการระดับสูงในองค์การ

5. เทคโนโลยีก่อให้เกิดการมีส่วนร่วมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ของผู้ชำนาญการในองค์การ เพราะทุกองค์การมีความซับซ้อนของงานและเทคโนโลยีที่ก้าวหน้า

6. เทคโนโลยีก่อให้เกิดความจำเป็นในการวางแผนที่ขึ้นอยู่กับเวลาและทุนเป็นสิ่งสำคัญขององค์การ ซึ่งดำเนินการภายใต้สภาพของเทคโนโลยีที่ก้าวหน้า ทำให้เกิดความจำเป็นในการวางแผน (ขององค์การ)

สรุปความสำคัญของเทคโนโลยีก็คือ องค์การและสังคมมีการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจที่ซับซ้อน ซึ่งเกิดจากเทคโนโลยีและตัวเทคโนโลยีเองก็จะต้องรับผิดชอบต่อการ

เปลี่ยนแปลงด้วย ดังนั้นเทคโนโลยีจะก่อให้เกิดผู้เชี่ยวชาญและผู้ชำนาญการ อันเป็นผลจากความชำนาญในเทคโนโลยีนั้น ๆ ด้วย โดยจะก่อให้เกิดความต้องการในการขยายองค์การและผลของการดำเนินงานขององค์การนั้น ๆ ทั้งหมด จะเป็นการเปลี่ยนแปลงที่ถูกระงับโดยเทคโนโลยี ซึ่งมีทรัพยากรต่าง ๆ เป็นฐาน เช่น บทบาทของทุนและกำลังคน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญและชำนาญการต่าง ๆ ในองค์การ (นายทุน และ Manpower)

2.3 การวางแผนอุตสาหกรรม (The Nature of Industrial Planning)

ในระบบอุตสาหกรรมโดยธรรมชาติจะมีการวางแผนไม่ว่าจะเป็นรัฐทุนนิยมหรือสังคมนิยม และความสำคัญของการวางแผนจะขึ้นอยู่กับผู้เชี่ยวชาญในเทคโนโลยี โดยเฉพาะการวางแผนที่เกี่ยวข้องกับการตลาดและการแข่งขัน (จะเป็นการกำหนดขนาดของคนทำงาน และความรู้เกี่ยวกับเทคโนโลยีต่าง ๆ)

ปัญหาสำคัญของการวางแผนในระบบอุตสาหกรรมก็คือ

(1) ทุนสำรอง (Supply of Capital) ทุนเป็นปัญหาสำคัญ ซึ่งจะต้องมีการควบคุมและมีการสะสมทุน เพื่อเป้าหมายทางยุทธศาสตร์ในการวางแผนทางอุตสาหกรรม (Control of Supply of Saving) การจัดการในเรื่องสะสมทุน เป็นที่รู้จักกันดีในเรื่องนโยบายการเงินที่เป็นระบบ ซึ่ง Keynes เป็นผู้เขียนตำรา ทฤษฎีทั่วไปไว้² (Keynesian Fiscal Policy)

(2) ทุนและอำนาจ ในเรื่องของการผลิตปัจจัยในการผลิตตามทัศนะของนักเศรษฐศาสตร์ทั่วไป ได้แก่ ที่ดิน (Land) แรงงาน (Labor) ทุน (Capital) และความชำนาญของผู้ลงทุน (The Interpreneurial Talent) และอำนาจมักมีอยู่ควบคู่กับปัจจัยบางปัจจัยดังกล่าวของคน ในปัจจุบันมีหลักฐานปรากฏชัดเจนว่าอำนาจจากเจ้าของบริษัท (องค์การเอกชน) ได้เปลี่ยนไปสู่ผู้จัดการขององค์การหรือ (บริษัท-นั้นๆ) บริษัทใหญ่ๆ สมัยใหม่ โดยเฉพาะในยุคอุตสาหกรรมที่มีการพัฒนาเทคโนโลยี และเครื่องจักรกลก็ยิ่งทำให้อำนาจนั้นเปลี่ยนไปสู่ผู้ชำนาญการ (เทคโนโลยี) ทางเทคนิคโดยเฉพาะ จำเป็นต้องมีการวางแผนและใช้เทคนิคในการผลิต ซึ่งผู้เขียนเรื่องนี้ใช้คำเรียกผู้มีอำนาจในองค์การเช่นนี้ว่า “Technocrats” ซึ่งเป็นผู้กำหนดโครงสร้างทางเทคนิค หรือ “Technostructure”

2.4 โครงสร้างทางเทคนิค (The Technostructure)

(1) ความหมาย

โครงสร้างทางเทคนิคก็คือ โครงสร้างของอำนาจของผู้ชำนาญการ และมีความรู้ทางเทคโนโลยีเฉพาะด้าน ซึ่งการบริหารในระบบอุตสาหกรรมใหม่จะต้องอาศัยโครงสร้างนี้เป็นสำคัญ

---

² John Maynard Keynes. *The General Theory of Employment Interest and Money*, (New York : Harcourt, 1956)

และความสำคัญของกลุ่มคนในองค์กรกลุ่มนี้จะมีมากกว่าส่วนตัว ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงลักษณะของการบริหารองค์การ โดยเฉพาะในบริษัทใหญ่ ๆ ในระบบอุตสาหกรรม

แม้ว่าจะมีความเข้าใจแต่เดิมที่ว่า เรามีความเข้าใจในวัฒนธรรมส่วนบุคคลมากกว่ากลุ่มตัวอย่างเช่น เครื่องมือของการบริหาร แต่ก่อนเราเชื่อกันว่า “บุคคลคนหนึ่งเป็นคนที่มีความสามารถเพื่อไปสู่ความสำเร็จ แต่คณะกรรมการคนหนึ่งมีข้อสรุปว่าไม่สามารถปฏิบัติได้ แต่อย่างไรก็ตาม ในระบบการบริหารรูปแบบคณะกรรมการก็ยังเป็นสิ่งสำคัญที่จกต้องมีอยู่ด้วย”

ในสังคมเศรษฐกิจสมัยใหม่มีความเข้าใจว่ากลุ่มจะเป็นพลังที่มีความสำเร็จสมบูรณ์ ซึ่งเป็นบทสรุปขององค์การที่ประกอบด้วยกลุ่มบุคคล ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเหนือกว่าธรรมชาติของบุคคลแต่ละคนที่ประกอบด้วยผลประโยชน์อย่างไม่สิ้นสุด (Immortality)

ความจำเป็นที่จะต้องใช้บุคคลเป็นกลุ่มเริ่มต้น จากสภาพแวดล้อมในระบบอุตสาหกรรมใหม่ ซึ่งจำเป็นต้องมีการตัดสินใจจำนวนมากล้วนแต่สำคัญๆ และต้องได้รับข้อมูลข่าวสารมากมายยิ่งกว่าจากคนคนเดียว ข้อมูลของคณะกรรมการแต่ละคนจะได้รับการทดสอบว่าประกอบด้วยความจริงและคุณค่านำมาประกอบในการตัดสินใจของกลุ่ม โดยที่ข้อมูลเช่นว่านี้เป็นข้อมูลที่เกี่ยวพันกัน และขึ้นตรงต่อกัน (Relevance and Reliability) ข้อมูลเช่นนี้เป็นความต้องการเพื่อประกอบการตัดสินใจของคณะกรรมการ (ผู้ชำนาญการ) ในระบบอุตสาหกรรมใหม่

(2) หลัก 3 ประการในการตัดสินใจของกลุ่ม

ความต้องการหลัก 3 ประการ ในการตัดสินใจของกลุ่มในระบบอุตสาหกรรมใหม่

ความต้องการการตัดสินใจร่วมกันของคณะกรรมการในระบบอุตสาหกรรมใหม่มีจุดเริ่มมาจากปัจจัยหลัก 3 ประการ คือ

2.1 ความต้องการความรู้ทางเทคนิคในระบบอุตสาหกรรมใหม่

2.2 ความต้องการผสมผสานความชำนาญการของผู้ชำนาญงานเฉพาะอย่างที่เกิดจากเทคโนโลยีที่หลากหลาย ให้เข้ากับทุนและผลแห่งความต้องการในการวางแผนซึ่งจะติดตามมาด้วยการควบคุมสถานะแวดล้อมด้วย

2.3 ความต้องการจำเป็นของผู้ชำนาญการในสาขาวิชาต่างๆ ที่จะต้องทำการประสานงานกัน และความรู้ที่นั้น ๆ จะต้องนำไปสู่จุดมุ่งหมายร่วมกัน ซึ่งอาจสรุปได้ว่า นั่นคือวิธีการตัดสินใจร่วมกันของกลุ่ม และการตัดสินใจของกลุ่มเช่นนี้จะขยายผลกระทบอย่างลึกซึ้งในธุรกิจการลงทุน (Business Enterprise) ที่อำนาจจะถูกใช้โดยกลุ่ม

(3) สรุป

ในเรื่องอำนาจการตัดสินใจของกลุ่มซึ่งเกิดจากปัจจัยหลัก 3 ประการ จะเห็นได้ว่าอำนาจการตัดสินใจของกลุ่มต้องการข่าวสารข้อมูล ซึ่งไม่อาจประกันความปลอดภัยได้โดยส่วนตัว ดังนั้นการตัดสินใจจำต้องมีความรู้เฉพาะอย่างของกลุ่มซึ่งจะปกป้องการนำเข้ามาพิจารณา โดย

กลุ่มผู้มีความรู้คล้ายคลึงกัน ดังนั้นการตัดสินใจของกลุ่มอย่างน้อยก็จะไม่กระทำได้โดยกลุ่มอื่น ๆ และมีแนวโน้มว่าจะเป็นจริง

ในการตัดสินใจของกลุ่มนั้น ในทางปฏิบัติอำนาจจะผ่านลงมาจากบนสู่ส่วนล่างขององค์กร และจำเป็นต้องมีการปกป้องอำนาจเฉพาะของกลุ่มจากบุคคลผู้มีตำแหน่งสูงในองค์กร ตามปกติ อย่างไรก็ตาม การตัดสินใจและการรับรองหรืออนุมัติ (Retification) มักจะสับสนกันอยู่บ่อยๆ การตัดสินใจเป็นสิ่งสำคัญและการรับรองไม่สำคัญเลย เพราะการทำงานประจำและการตัดสินใจเป็นประจำ (Routine Decision) ที่เกี่ยวข้องกับผลดีและการเงินย่อมเป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นตัวแปรที่สำคัญ กล่าวโดยย่อก็คือ แต่ก่อนผู้นำองค์กรคือนายทุน (เป็นผู้ตัดสินใจแต่ในปัจจุบันองค์กรต้องการเทคโนโลยีสมัยใหม่และการวางแผน ดังนั้นอำนาจผู้นำองค์กรจะตกอยู่กับผู้มีอำนาจตัดสินใจ (คือกลุ่มในองค์กร) นั่นคือ กลุ่มผู้มีความรู้และอำนาจเฉพาะอย่างในระบบอุตสาหกรรมใหม่ที่ผู้เขียนเรื่องนี้เรียกว่า “The Technostructure” หรือกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิค

2.5 บรรษัทใหญ่ ๆ และรัฐในการบริหารตามระบบอุตสาหกรรมใหม่

(1) ความต้องการให้มีการวางแผนอย่างมีประสิทธิภาพ

ในระบบอุตสาหกรรมใหม่ ความต้องการการวางแผนอย่างมีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับขนาดขององค์กร โดยเฉพาะระดับบรรษัทใหญ่ ๆ และรัฐ ต่างเป็นองค์กรขนาดใหญ่ที่ต้องการมีการวางแผน โดยเฉพาะการควบคุมการตลาดและการซื้อขาย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเศรษฐกิจ อันเป็นลักษณะที่แท้จริงของเทคโนโลยีและการวางแผนรวม (Comprehensive Planning) ซึ่งผู้ซื้อได้แก่รัฐเท่านั้น

ดังนั้น การวางแผนจึงเป็นหน้าที่ร่วมกันของรัฐ และเอกชน ถ้าบรรษัทใหญ่เป็นหน่วยงานพื้นฐานของการวางแผนที่มีระดับปฏิบัติการใหญ่สุดก็จะประมาณการได้ว่า คือ ความยิ่งใหญ่ระดับรัฐบาล และบรรดาบรรษัทใหญ่ ๆ จำต้องการและใช้ความรู้ของกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิค เช่นเดียวกับรัฐที่เราจะเห็นได้ว่าได้มีอำนาจการตัดสินใจของกลุ่ม และอำนาจควบคุมตลอดจนการตัดสินใจของบรรษัทใหญ่ ๆ ก็จะเป็นอำนาจของกลุ่ม (Techno & Tructure) โครงสร้างทางเทคนิค (แต่ละคนเรียกว่า “Technocrate”)

ความซับซ้อนของเทคโนโลยีสมัยใหม่ และการตัดสินใจวางแผนจะป้องกันผู้มีความรู้ทางเทคนิคเฉพาะอย่างจากการแทรกแซงภายนอกองค์กร อันตรายของกลุ่มผู้มีความรู้เทคนิคก็คือ การให้ความสำคัญกับนายทุนมากเกินไป และความล้มเหลวของการรับผิดชอบต่อแทนในการยังชีพ ดังนั้นในองค์กรใหญ่ๆ ในระบบอุตสาหกรรมใหม่โดยทั่วไปจะได้รับการปรับประสิทธิภาพตามความจำเป็นและความต้องการของกลุ่มผู้มีความรู้ทางเทคนิค โดยที่การปรับตัวเองตามธรรมชาติจะได้รับความสนใจน้อย ดังนั้น จึงต้องปรับตัวไปตามความจำเป็นของ

ความรู้ทางเทคนิคที่หลากหลายและจำนวนของทุน และการวางแผนรวม ที่ต้องอาศัยความรู้เฉพาะอย่างของผู้ชำนาญการในการผลิต ซึ่งเป็นผลงานที่ซับซ้อนในการวางแผนและควบคุม จะเห็นได้ว่าในระบบอุตสาหกรรมใหม่ คนในองค์การจะถูกผูกมัดโดยองค์การ (The Organization Man is Sustained by Organization)

(2) การแตกแยกและลดความสำคัญของระบบสังคมนิยม (A Digression of Socialism)

ในระบบทุนอุตสาหกรรมโดยทั่วไปจะพบว่าอำนาจตกอยู่กับผู้ตัดสินใจ และในปัจจุบันอำนาจตกอยู่กับผู้มีความรู้ทางเทคนิค (กลุ่มโครงสร้างทางเทคนิคในองค์การ) ผลของอำนาจของกลุ่มบุคคลในระบบอุตสาหกรรมใหม่นี้มีผลกระทบอย่างน่าพิศวงในระบบทุนนิยมแต่ไม่ได้มีการควบคุมโดยนายทุนและจะเป็นเช่นเดียวกันกับระบบอุตสาหกรรมในลัทธิสังคมนิยมที่ปราศจากการควบคุม โดยสังคมนิยมซึ่งเกิดจากความสำคัญของเทคโนโลยีและปัจจัย 3 ประการที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

จุดมุ่งหมายของระบบสังคมนิยมก็คือ มีความประสงค์จะควบคุมการผลิตในรัฐวิสาหกิจโดยสังคมนิยม สำหรับรัฐสังคมนิยมประชาธิปไตยนั้นหมายถึงรัฐสภา ดังนั้นอำนาจจะถูกใช้โดยสภานิติบัญญัติ ซึ่งผู้เขียนสงสัยว่าอำนาจนั้นจะกลายมาเป็นอำนาจของกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิค คล้ายคลึงกันทั้งในรัฐที่ใช้ระบบทุนนิยมและสังคมนิยมเพื่อที่จะพัฒนาไปสู่ระบบอุตสาหกรรมใหม่ (ทั้งในองค์การของรัฐและเอกชน) และผู้มีความรู้ทางเทคนิคทั้งหลายจะเป็นผู้กำหนดเป้าหมายของสังคมนิยม (เป็นผู้ตัดสินใจควบคุมและวางแผนรวม) ในรัฐสังคมนิยมและคอมมิวนิสต์ มีตัวอย่างคือแนวโน้มในการกระจายอำนาจ โดยเฉพาะใน USSR และประเทศในยุโรปตะวันออก

(3) การพิสูจน์ความแตกต่างของกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิคกับเป้าหมายขององค์การ

เป้าหมายขององค์การและเป้าหมายของนักวิชาการ (เทคโนโลยี) ก็คือผลประโยชน์สูงสุด โดยปราศจากผลตอบแทนมากไปกว่านั้น ถ้ากลุ่มโครงสร้างทางเทคนิคมีเป้าหมายอื่นมากกว่าผลประโยชน์สูงสุดขององค์การก็จะต้องพิจารณาเรื่องผลประโยชน์และความสำคัญของมัน กล่าวคือนักวิชาการมีความจำเป็นที่จะต้องยกเลิกการหาผลประโยชน์ส่วนตนและในทางปฏิบัติผู้มีความรู้ทางเทคโนโลยี เช่น เป็นนักวิทยาศาสตร์ วิศวกร ผู้ทำหน้าที่เจรจาและทำสัญญาต่างๆ หรือผู้บริหารการขาย และผู้บริหารชั้นสูงขององค์การ บุคคลเหล่านี้จะต้องไม่ได้รับผลตอบแทนสูงสุดตามที่ตนคาดหวังหรือกำหนดไว้ ซึ่งเป็นพื้นฐานของวิธีการกำหนดค่าสูงสุด ว่าเมื่อมีการแบ่งแยกเต็มที่แล้วในเรื่องอำนาจการตัดสินใจกับการที่ตนจะได้รับค่าตอบแทนหรือรางวัล

นักวิชาการส่วนใหญ่ยอมรับการแบ่งแยกการเป็นเจ้าขององค์การออกจากอำนาจการควบคุมโดยเฉพาะในบริษัทใหญ่ ๆ เพียงเพื่อมุ่งหวังให้ได้ประโยชน์สูงสุดและควรจะดำเนินการ

อธิบายเรื่องเช่นนี้ โดยพฤติกรรมกรรมการบริหารซึ่งแยกออกโดยชัดเจนระหว่างเจ้าของกิจการกับนักบริหาร Bruce Barton นักโฆษณา นักกฎหมาย และสมาชิกสภาของสหรัฐฯ เคยสรุปไว้ว่า “พระเยซูนั้นหากยังคงมีพระชนม์ชีพอยู่ในปัจจุบัน ก็น่าจะเป็นนักธุรกิจมากกว่าสมาชิกของกุ่มการค้า” (Building Trade) ความฝันของ Barton ก็คือต้องการเห็นความรับผิดชอบต่อสังคมของนักธุรกิจและองค์กรเอกชนต่างๆ ซึ่งรับผิดชอบต่อเป้าหมายสังคม เพราะเชื่อกันว่าบริษัทสมัยใหม่มีอำนาจกำหนดเป้าหมายสังคม และถ้าหากนักวิชาการมีอำนาจในองค์กรก็อาจคาดได้ว่า จะเข้าไปปรับใช้ผลประโยชน์ที่ลึกลับหรือเป้าหมายของตนซึ่งไม่เปิดเผย เหมือนกับความทะเยอทะยานของมนุษย์โดยทั่วไป ปัญหาสำคัญก็คือ จะพบเห็นเป้าหมายและวิธีการของนักวิชาการที่มีความรู้ เทคนิคของกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิคโดยระบบอุตสาหกรรมใหม่ ที่กระจางชัดเจนได้อย่างไร โดยที่สังคมก็ยังได้รับบริการที่เป็นไปตามเดิม

2.6 ทฤษฎีการกระตุ้นโดยทั่วไป

(1) ความนำ

การที่จะรู้เป้าหมายแท้จริงของนักวิชาการกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิค และการดำเนินไปสู่เป้าหมายของกลุ่ม เราจะต้องพิจารณาจุดมุ่งหมายและอิทธิพลส่วนใหญ่ที่มีต่อชีวิตของคนกลุ่มนี้ในระบบอุตสาหกรรม

ปัญหาของเป้าหมายเริ่มต้นที่ความสัมพันธ์ของเอกชนกับองค์กร และอะไรที่องค์กรแสวงหาจากสังคม จะสะท้อนให้เห็นว่าสมาชิกขององค์กรแสวงหาอะไรจากองค์กร อะไรที่สังคมถามหาจากองค์กร จึงขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ขององค์กรกับเอกชนแต่ละคน การบริการภายใน การจ่ายค่าแรง ค่าชดเชยหรือค่าตอบแทนต่างๆ เช่น การกระตุ้นคนให้ทำงานและในทางกลับกัน สนับสนุนให้เกิดการกำหนดผลประโยชน์สูงสุดเป็นเป้าหมายขององค์กร ซึ่งจะเป็นผลสะท้อนกลับเกี่ยวกับการตลาดที่ยิ่งใหญ่ ความพอใจของนักวิชาการกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิคจะอธิบายได้จากพฤติกรรมของนักวิชาการกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิคในองค์กรเองซึ่งจะกลมกลืนกันไปภายในตัวเอง

คำจำกัดความขององค์กรที่มีชื่อที่สุดคือ “ระบบของความสำนึกร่วมมือกันทำกิจกรรมหรือการบังคับให้ร่วมมือกันทำกิจกรรมตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป” (A system of consciously co-ordinated activities or forces of two or more persons) หรือพูดสั้น ๆ ก็คือ การประสานงานหรือร่วมมือกัน นั่นคือ การที่เอกชนแต่ละคนมาทำงานร่วมกันเพื่อเป้าหมายร่วมกัน การกระตุ้นคนให้มาทำงานร่วมกันจะต้องเกี่ยวพันกับการที่แต่ละคนละทิ้งเป้าหมายส่วนตัวบางประการและชักจูงให้แต่ละคนทำงานเพื่อเป้าหมายขององค์กร ซึ่งอาจก่อให้เกิดการกระตุ้นวิธีต่าง ๆ คือ

(2) วิธีกระตุ้น

1 การที่กลุ่มจะกำจัดการยอมรับเป้าหมายส่วนตัวโดยไม่อาจยอมรับเป้าหมายของกลุ่มได้ ซึ่งอาจต้องเจรจาด้วยการให้รางวัลหรือการลงโทษ การกระตุ้นเช่นนี้เรียกว่า “Compulsion”

2. การให้ค่าตอบแทน (Pecuniary Motivation)

การยอมรับเป้าหมายธรรมดาของกลุ่มในองค์การอาจมาจากการขอซื้อเพราะคนเราในที่สุดก็คือ คนที่ต้องมีเงิน การยอมรับเป้าหมายขององค์การจะนำไปสู่การให้รางวัลมากกว่า และในการทำงานให้องค์การเอกชนจะให้กับองค์การโดยไม่แตกต่างกันทั้งในเรื่องเวลาและพลังที่อุทิศให้ เพราะแต่ละคนได้ค่าตอบแทนเป็นเครื่องกระตุ้น

3. วิธีกระตุ้นโดยการให้เอกชนแสดงตนกับกลุ่ม (Identification)

เอกชนซึ่งร่วมอยู่ในกลุ่มอาจรวมเป้าหมายของกลุ่มว่าสำคัญเหนือเป้าหมายส่วนตัว การแสวงหาผลประโยชน์กรณีนี้คือ (ditch-digging) การกระตุ้นให้คนทำงานโดยให้แต่ละคนเข้าใจเป้าหมายของกลุ่มเช่นนี้ตรงกับวิธีกระตุ้นที่ศาสตราจารย์ Herbert Simon เขียนไว้ในหนังสือ เรื่อง องค์การ ว่าเป็นอิทธิพลกระตุ้นให้คนทำงานที่เรียกกันว่าการแสดงตนเองกับกลุ่ม (Identification) หรือการร่วมกับกลุ่ม (Conformance)

4. วิธีการปรับตัวให้เข้ากับเป้าหมายขององค์การ (Adaptation)

วิธีนี้เอกชนแต่ละคนอาจรับสนององค์การไม่เพียงพอ เพราะว่าพิจารณาเห็นว่าเป้าหมายขององค์การสำคัญกว่าเป้าหมายส่วนตัว แต่ยังหวังจะทำให้เป้าหมายขององค์การเป็นไปตาม และใกล้เคียงกับเป้าหมายส่วนตัวมากที่สุด โดยการเข้าเป็นสมาชิกของกลุ่มและทำงานเพื่อองค์การ (ditch-digging organization) สิ่งเหล่านี้เป็นวิธีกระตุ้นคนให้ทำงาน และถือได้ว่าเป็นวิธีการปรับตัวของคนกับเป้าหมายขององค์การ

(3) สรุป

Compulsion, Pecuniary compensation, Identification และ Adaptation ทั้ง 4 วิธีนี้ สามารถกระตุ้นคนแต่ละคน หรือกลุ่มคน ซึ่งจะมีผลหรืออิทธิพลรวมกันเป็นระบบกระตุ้นคนให้ทำงาน (Motivation System) ได้ และการทดสอบจะต้องดำเนินการวิเคราะห์สังคม (องค์การ) ที่เชื่อถือได้ก็คือสามารถอธิบายเรื่องเล็กๆ ให้ชัดเจนได้ (พฤติกรรมของคนหรือกลุ่มคน) เช่นเดียวกับเรื่องใหญ่ ๆ (พฤติกรรมของกลุ่มและองค์การใหญ่ ๆ และสังคม) โดยเฉพาะในเรื่อง ความเชื่อถือและการใช้ประโยชน์ของสังคม และอาจอธิบายได้ตั้งแต่เรื่องภาษีของเอกชนแต่ละคนไปสู่องค์การที่ระดับของพฤติกรรม และระดับของรายได้จะก่อให้เกิดการแสดงตน (Identification) และการปรับตัวเข้ากับเป้าหมายหรือประโยชน์ขององค์การ (Adaptation) และเหล่านี้คือการปฏิบัติการในการกระตุ้นคนในองค์การซึ่งจะเกี่ยวพันกับเป้าหมายขององค์การและสังคม ซึ่งในที่สุดเราอาจมองการกระตุ้นคนในองค์การในทางกลับกันได้ว่าเกี่ยวพันกับความเป็นนักวิชาการของกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิค (Technostructure) และอาจมองได้ว่าอำนาจในทาง

เศรษฐกิจแต่โบราณขึ้นอยู่กับที่ดินและทุน แต่ในปัจจุบันองค์ประกอบของอำนาจทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น โดยมีความรู้และความชำนาญการ (Knowledge and Skill) เข้ามาเป็นองค์ประกอบสำคัญ และเป็นเรื่องของกลุ่มผู้มีความรู้ทางเทคโนโลยี (The Technostructure) สิ่งนี้จะสะท้อนให้เห็นลักษณะแท้จริงของผู้รับผิดชอบร่วมกันในการกระตุ้นให้คนทำงานวิธี Compulsion จะมีความสัมพันธ์มาแต่โบราณกับเรื่องที่ดิน การกระตุ้นด้วยค่าตอบแทนเป็นเงิน (Pecuniary) ก็เกี่ยวพันกับการเป็นนักวิชาชีพที่มีความรู้ความชำนาญทางเทคนิค (The Technostructure) สำหรับวิธีการกระตุ้นนักวิชาชีพหรือกลุ่มโครงสร้างเทคนิคนั้นจะต้องพิจารณาในแง่ขององค์การใหญ่และซับซ้อนซึ่งจะต้องมีระบบการกระตุ้นคนให้ทำงานที่สามารถทำให้เข้าใจกันอย่างดีที่สุด โดยยกเลิกโครงสร้างขององค์การตามทฤษฎีเดิมคือโครงสร้างของอำนาจเสียด้วย ตัวอย่างก็คือในระบบอุตสาหกรรมใหม่ในบริษัทใหญ่ๆ ผู้ถือหุ้นจะไม่มีอำนาจและคณะกรรมการบริหารจะเป็นเพียงเครื่องมือของการบริหาร การตัดสินใจในยามปกติ เมื่อมีความซับซ้อนในองค์การก็จะเกี่ยวพันและมีความสำคัญต่อการทำงานของของกลุ่มและมีการออกคำสั่งหรือนำตามโครงสร้างของอำนาจและจะนำไปสู่ความร่วมมือของกลุ่มโครงสร้างของอำนาจเช่นนี้จะต้องละทิ้งไปโดยการใช้ประโยชน์ของความคิดใหม่ที่ว่าองค์การใหญ่ ๆ จะมีชุดของวงจรถัดกันอยู่ (Concentric Circles) ซึ่งแต่ละคู่ของวงจรถัดกันจะเป็นตัวแทนของกลุ่มที่มีส่วนร่วมในการตัดสินใจและมีระบบกระตุ้นที่แตกต่างกันวงจรถัดกันนี้อาจได้แก่

- (1) กลุ่มผู้ถือหุ้น (Stockholder)
- (2) ผู้ผลิตในองค์การหรือคนงาน (The Production Workers)
- (3) หัวหน้างาน (Foreman and Supervisory Personnel) หรือเสมียน หรือฝ่ายขายและ

บุคลากรสำนักงานอื่น ๆ (Routine White Collar Personnel)

ในรูปวงจรถัดกัน การกระตุ้นผู้ถือหุ้นเกี่ยวพันกับค่าตอบแทนผลประโยชน์เป็นเงินโดยแท้

ในรูปคนงานผู้ผลิต การกระตุ้นจะเกี่ยวพันกับเป้าหมายของผู้ชำนาญการและผู้รู้ทางเทคนิค การกระตุ้นที่จริงจะต้องปนกันวิธีใช้เงินค่าตอบแทน (Pecuniary Compensation) กับการแสดงตน (Identification) ซึ่งขึ้นอยู่กับสภาพขององค์การหรือบริษัท โดยเฉพาะเป้าหมายและนโยบายทางยุทธศาสตร์ของการบริหารงานบุคคล (Labor Policy)

การแสดงตนอาจเพิ่มขึ้นโดยการลดกระบวนการต่าง ๆ โดยอัตโนมัติในการทำงาน (เช่นการแสดงความเป็นกันเอง) ที่เกี่ยวพันกับความสัมพันธ์เรื่องแรงงานในระบบอุตสาหกรรมซึ่งเกิดผู้รู้ทางเทคนิคมากมาย Simon ได้สรุปไว้ว่าการแสดงตนต่อองค์การ (เพื่อเป้าหมายขององค์การ) จะเข้มแข็งขึ้นถ้าสมาชิกขององค์การได้รับรู้และมองเห็นเป้าหมายขององค์การที่พวกเขาถ้ามีส่วนรับรู้ นั้นด้วยโดยอาศัยปัจจัยดังนี้

- (1) เกียรติยศของกลุ่ม
- (2) มีการติดต่อภายในระหว่างบุคคลในองค์การบ่อย ๆ
- (3) มีความต้องการของคนส่วนใหญ่ในองค์การซึ่งได้รับการตอบสนองคนเป็นที่พอใจ
- (4) มีการแข่งขันระหว่างสมาชิกองค์การที่จำกัดต่ำสุดได้⁴

- ในเรื่องเกียรติยศขององค์การนั้นโดยเฉพาะองค์การธุรกิจได้ลดความสำคัญลงเพียงแต่บริษัทใหญ่ ๆ ยังคงสัญลักษณ์ของความสำเร็จและการบรรลุเป้าหมายในทางวัฒนธรรมไว้เท่านั้น⁵

- ในเรื่องการมีความสัมพันธ์ติดต่อกันบ่อยของคนในองค์การจะต้องเน้นไปที่กลุ่มนักวิชาการทางเทคนิคหรือกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิค (Technostructure) ทุกคนที่มีส่วนร่วมในองค์การ “โดยเฉพาะการใช้วิธีตัดสินใจกลุ่ม” นั้น นักวิชาชีพที่อยู่วงในจะได้พบกับความต้องการส่วนใหญ่ของบุคคลแต่ละคนด้วย

- ในเรื่องการแข่งขันกันระหว่างกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิคก็มีใช้เรื่องเกมส์ศูนย์ (Zero-Sum Game) เพราะปัจจัยต่าง ๆ ในการแสดงตนของนักวิชาชีพจะชัดเจนขึ้นต่อเมื่อมีความพอใจที่จะทำงาน และยอมมอบอำนาจตัดสินใจให้กลุ่ม ซึ่งจะก่อให้เกิดการปรับตัวเป็นวงจร (วงใน) ของนักวิชาชีพทางเทคนิค และการแสดงตนจะเป็นอำนาจบังคับที่แรงสูงสุดของนักวิชาชีพทางเทคนิคและสามารถกล่าวได้ว่านักวิชาการทางเทคนิคหรือกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิค (The Technostructure) ได้มอบอำนาจตัดสินใจให้กับกลุ่มและเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับคนจำนวนมากที่มีส่วนร่วมในองค์การทุกชั้นยศและตำแหน่ง โดยมีการปรับตัว (Adaptation) เป็นเครื่องกระตุ้น (Motive) และการปรับตัวดังกล่าวในองค์การใหญ่ ๆ เกิดจากแรงบังคับของแนวโน้มที่แตกต่างกันของเอกชนแต่ละคนที่จะทำให้โลกนั้นแคบเข้าเพื่อจะได้ใกล้ชิดกับเรื่องของตนเองหรือเป็นเส้นขนานตามที่ดินต้องการ (Horizons) ตัวอย่างเช่น โลกของครูก็อยู่ที่โรงเรียนเหล่านี้เป็นทัศนคติในทางปฏิบัติ คนที่คิดว่าเป็นพลเมืองชั้น 2 แท้จริงโลกของข้าราชการก็อยู่ที่หน่วยงาน ซึ่งเป็นหน่วยเอกสิทธิ์ของอำนาจและการประสานงาน ที่มีความรู้สึกรับผิดชอบและในส่วนของรัฐบาลก็มีความรู้สึกและความแตกต่าง (ในเรื่องความขัดเคือง (Resentment) และแม้แต่ความเหยียดหยันหรือเหยียดหยาม (Contempt) ในส่วนที่เกี่ยวกับนักวิชาการไม่มีอะไรสำคัญไปกว่าอาจารย์ในมหาวิทยาลัยกับคณะที่ตนทำงานอยู่มหาวิทยาลัยเป็นส่วนที่เปราะบางมากเกี่ยวกับเป้าหมายและความเห็นที่แตกต่างกันของโลกภายในสำนักงานและโลกโดยรวม

ทั้งหมดนี้อาจสรุปได้ว่าการแสดงตน (Identification) การแลกเปลี่ยนโดยสมัครใจ (ของเป้าหมาย) เพื่อความพอใจขององค์การหนึ่ง ๆ และการปรับตัว (Adaptation) ซึ่งเกี่ยว

⁴ James G. March and Herbert Simon, *Organization*, New York Wiley, 1958. pp 65-66.

⁵ *Ibid.*, p. 67

เนื่องกับองค์การในเรื่องความหวังของอิทธิพลที่มีต่อเป้าหมายที่ใกล้ชิดกับความต้องการของตนเองเหล่านี้เป็นแรงกระตุ้นต่อนักวิชาการทางเทคนิคกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิค (The Technostructure) และกำลังเพิ่มขึ้นโดยพฤติกรรมกลุ่มวงใจ (Inner Circles) ซึ่งก็คือผู้บริหารสูงสุด (Top Management) นั่นเอง ในส่วนราชการหรือบริษัทใหญ่ ๆ เราจะพบว่าความสัมพันธ์ของค่าตอบแทนทางการเงินและพลังในฝ่ายวงในจะหายไปและศูนย์กลางขององค์การใหญ่ ๆ นั้นค่าตอบแทนที่เป็นเงินเป็นเพียงส่วนหนึ่งของระบบกระตุ้นให้คนทำงานที่ใหญ่กว่าที่จะก่อให้เกิดการแสดงตน และการปรับตนเต็มรูปแบบต่อเป้าหมายเฉพาะขององค์การที่ตนทำงานอยู่

2.7 หลักการที่สำคัญของส่วนประกอบในองค์การ

(1) กฎโดยทั่วไป

กฎต่อไปนี้เป็น ความสัมพันธ์ระหว่างสังคมส่วนรวมและองค์การ ซึ่งจะต้องประกอบด้วยความสัมพันธ์ขององค์การกับเอกชนแต่ละคนที่มีส่วนสำคัญต่อเป้าหมายของสังคมองค์การและบุคคลแต่ละคน

เป้าหมายขององค์การใหญ่ ๆ จะสะท้อนเป้าหมายของสมาชิกองค์การที่เป็นนักวิชาการทางเทคนิคในกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิค องค์ประกอบนี้แสดงลักษณะของการกระตุ้นเอกชน และองค์การต่อเป้าหมายของตน เครื่องกระตุ้นเช่นค่าตอบแทนจะเป็นสิ่งสำคัญที่สุดต่อนักวิชาชีพทางเทคนิคแต่ละคน องค์ประกอบจำเป็นอีกอย่างหนึ่งก็คือการแสดงตน (Identification) บุคคลจะแสดงตนเองกับเป้าหมายขององค์การต่อเมื่อองค์การแสดงเป้าหมายสำคัญต่อสังคม (เป้าหมายสังคม) องค์ประกอบที่สำคัญของการแสดงตนของบุคคลแต่ละคน และองค์การกับเป้าหมายทางสังคมเป็นสิ่งจำเป็นเพราะเกี่ยวข้องกับทัศนคติทางสังคมปรับตัวเป็นเป้าหมายสูงสุดขององค์การ โดยมีกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิคเป็นผู้กำหนดตามที่กล่าวมา ดังนั้นจะเห็นได้ว่าทัศนคติของสังคมเริ่มต้นขึ้นพร้อมกับนักวิชาการทางเทคนิค (หรือกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิค) และความต้องการจำเป็นของแต่ละคน สังคมจะมีเป้าหมายที่เริ่มต้นจากความต้องการจำเป็นที่อาจไม่สัมพันธ์กับหลักกลไกการผลิตและสอดคล้องกับองค์การทางธุรกิจขนาดใหญ่ ดังนั้นในบริษัทใหญ่ ๆ จึงต้องประกอบไปด้วยทัศนคติทางสังคมและความรับผิดชอบต่อทัศนคตินั้น ซึ่งเป็นกฎทั่วไปที่ใช้อยู่ในทางปฏิบัติ (The nature corporation imposes social attitudes as it also responds to social attitudes)

(2) เป้าหมายของระบบอุตสาหกรรม (The Goals of the Industrial System)

เมื่อบุคคลแต่ละคนซึ่งเป็นส่วนประกอบของกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิคในระบบอุตสาหกรรมได้แสดงตนกับเป้าหมายขององค์การ เพราะเป้าหมายขององค์การได้สอดคล้องกับเป้าหมายของแต่ละคน และเห็นว่าเป้าหมายขององค์การเป็นจุดมุ่งหมายทางสังคมด้วย ดังนั้นแต่ละคนก็จะหาทางปรับเป้าหมายขององค์การให้เป็นไปตามความคิดของตนจึงเป็นผลให้องค์การประกอบด้วยทัศนคติทางสังคม ซึ่งเป็นไปตามความต้องการจำเป็นของตนและคำจำกัดความของเป้าหมายทางสังคมขององค์การจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องทำความเข้าใจให้กระจ่าง

สำหรับองค์การใด ๆ ก็ตาม เป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ (The Goals or Objective) มักจะอยู่ในระบบธรรมชาติของการดำรงคงอยู่ขององค์การเอง ซึ่งเป็นเรื่องจริงเกี่ยวกับการดำรงคงอยู่ของบุคคลในกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิค จึงอาจสรุปได้ว่ากลุ่มคนในองค์การกลุ่มนี้เป็นผู้กำหนดเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ขององค์การ เพราะ

2.1 ความต้องการพื้นฐานและต้องการดำรงคงอยู่ของแต่ละคนและกลุ่ม ทั้งนี้ กลุ่มโครงสร้างทางเทคนิค มีความต้องการจะรักษา อำนาจของตนในการตัดสินใจ ซึ่งดูได้จากความปลอดภัยในรายได้สูงสุด และอำนาจที่ผ่านโครงสร้างทางเทคนิค เมื่อระบบอุตสาหกรรมมีความจำเป็นต้องใช้เทคโนโลยีและการวางแผนที่มีประสิทธิภาพเป็นหลัก ดังนั้นผู้มีความรู้ทางเทคนิคโดยเฉพาะและหลักการตัดสินใจของกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิคจึงจำเป็นและสำคัญ ถ้าหลักการขององค์ประกอบนี้ได้รับการปฏิบัติ อำนาจของกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิคจะเป็นผู้กำหนดเป้าหมายและนโยบายของสังคม อนึ่ง สิทธิระบบอุตสาหกรรมเน้นอำนาจเต็มตามโครงสร้างของอำนาจและการกำหนดงานตามหน้าที่อย่างอิสระซึ่งเป็นระบบที่ส่งเสริมวิสาหกิจของเอกชน (The private enterprise system) โดยที่ความเจริญเติบโตขององค์การนับว่าเป็นสิ่งสำคัญพอ ๆ กับจุดมุ่งหมายสำหรับกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิค ซึ่งได้รับการสนับสนุนอย่างแข็งขันจากหลักการที่เป็นองค์ประกอบขององค์การ และการกระตุ้นคนให้มีส่วนร่วมในองค์การ (วิธีการกระตุ้นให้คนทำงานที่กล่าวมาแล้ว)

2.2 การปรับตนเอง

อาจมีคำถามเกี่ยวกับการพัฒนาเศรษฐกิจว่าเป็นเป้าหมายของสังคม ซึ่งสะท้อนให้เห็นการปรับตนเองของกลุ่มคนในองค์การ และสะท้อนความต้องการจำเป็นดั้งเดิมของสังคมว่าเป็นความต้องการของสังคมหรือไม่ และถูกกำหนดโดยกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิคในองค์การหรือเปล่า

อาจพิจารณาได้ว่าสิ่งที่สัมพันธ์กับความเจริญเติบโตและเป้าหมายของนักวิชาชีพกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิคในองค์การก็คือ เทคโนโลยีต่างๆ ที่สนองต่อความต้องการของสมาชิกองค์การ ดังนั้น ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีจึงหมายถึงงานและการเลื่อนขั้นและตำแหน่งสำหรับกลุ่มในองค์การที่เป็นเทคโนโลยี (นักเทคนิค) และความรู้ทางเทคนิคต่าง ๆ นั้นสามารถกำหนดให้เป็นเป้าหมายของกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิค เพื่อเบนหลักประกันในการทำมาหากินเลี้ยงชีวิตและความมั่นคงในการดำรงชีวิตได้ ดังนั้นการให้หลักประกันสูงสุดในการทำมาหากินของนักเทคนิคก็คืออัตราของการเจริญเติบโต ซึ่งประกอบด้วยงบประมาณและเงินทุนซึ่งเป็นเป้าหมายแรกของกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิคในองค์การ ซึ่งจะมีการปรับตนโดยให้เป้าหมายของคนเป็นเช่นเดียวกับองค์การและสังคม

2.3 การกำหนดราคาต่าง ๆ ของสินค้าในระบบอุตสาหกรรม

การกำหนดราคาต่าง ๆ ของสินค้าในระบบอุตสาหกรรมนั้น นักเศรษฐศาสตร์มักเป็น

ผู้กำหนด โดยใช้ทฤษฎีมูลค่า (Value Theory) ซึ่งประกอบด้วยลักษณะของการตลาดในระบบอุตสาหกรรมที่อยู่ในมือของผู้ขายอย่างเต็มที่ สถานการณ์เช่นนี้เป็นที่ยอมรับตามทฤษฎีเศรษฐศาสตร์สมัยใหม่ ได้แก่ ทฤษฎีการกำหนดราคาภายใต้การผูกขาดของนายทุน (Oligopoly) โดยที่องค์กรใหญ่ๆ จะรู้สึกปลอดภัยจากการคุกคามจากปัญหาการตลาดที่เรียกว่าการผูกขาดการตลาดนั่นเอง

กล่าวโดยสรุป ผลผลิตในระบบอุตสาหกรรมส่วนใหญ่มาจากองค์กรใหญ่ ๆ (บริษัท) ที่มีอำนาจการตลาดสูง และพวกนี้คือผู้มีอำนาจผูกขาด ดังนั้นนโยบายสาธารณะที่เกิดจากทัศนคติเกี่ยวกับการกำหนดราคาในระบบอุตสาหกรรม (ซึ่งเกิดขึ้นไม่นานมานี้) ซึ่งเกี่ยวข้องกับ ความแตกต่างและความขัดแย้งในทำนองเดียวกันกับทฤษฎีและข้อสรุปในทางปฏิบัติ เช่น กล่าวกันว่า “การผูกขาดถือว่ามีผิดกฎหมาย” แต่ในบริษัทใหญ่ ๆ กลับมีอำนาจกำหนดราคาสินค้าได้อย่างกว้างขวาง (และอาจเป็นการผูกขาด) ซึ่งที่จริงการกำหนดราคาสินค้าจะต้องถูกควบคุม และต้องมีความรับผิดชอบต่อสังคมในระบบอุตสาหกรรมทฤษฎีราคานำมาใช้ไม่ได้ผลและถูกโจมตี เพราะการวางแผนทางอุตสาหกรรมต้องการควบคุมราคาโดยที่การลดขนาดของเทคโนโลยีลงจะ เกี่ยวข้องกับการตลาดโดยตรง แต่การควบคุมราคาของบริษัทจะเป็นการสนองตอบต่อเป้าหมาย ของคนในองค์กร (กลุ่มโครงสร้างทางเทคนิค) ซึ่งจะต้องพิจารณาว่าการควบคุมราคาของระบบ อุตสาหกรรมเป็นผลของการพัฒนาตนเองขององค์กร (บริษัทใหญ่ๆ) ที่มีความแตกต่างกัน ออกไปของระบบอุตสาหกรรมของประเทศในกลุ่มสังคมนิยม (คอมมิวนิสต์) และประเทศใน กลุ่มเศรษฐกิจแบบเสรี

2.4 การบริหารตามความต้องการพิเศษ

โดยทั่วไปการวางแผนทุกชนิดโดยเฉพาะในประเทศโลกเสรี เช่น สหรัฐอเมริกาหรือใน สังคมอุตสาหกรรมอื่น ๆ ก็คือ

(1) มีการกำหนดยุทธศาสตร์ในการควบคุมราคาสินค้า ซึ่งเป็นประเด็นที่เกี่ยวกับ อำนาจของหน่วยงานวางแผน (การผลิต) ที่ไม่อาจทำได้อย่างสมบูรณ์ แต่เป็นเพียงการทำเพื่อ เป้าหมายด้านความต้องการจำเป็น และความปลอดภัยของนักวิชาการกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิค

(2) กฎเกณฑ์จะทำให้การบริหารความต้องการจำเป็นตามข้อ 1 เป็นไปได้ก็คือการบริหาร ที่มีประสิทธิผลในเรื่องการซื้อของ ผู้บริโภคในขั้นสุดท้ายที่เป็นทั้งเอกชนและรัฐ

(3) พฤติกรรมของผู้บริโภคมิได้แสดงให้เห็นการควบคุม ความต้องการทั้งหมดของ ตลาดและผู้บริโภคจึงต้องพิจารณาโดยรอบคอบในการบริหาร

(4) มีความจำเป็นต้องควบคุมพฤติกรรมของผู้บริโภคโดยการวางแผน และจะต้องใช้ เทคโนโลยีขั้นสูงและเงินทุนที่สัมพันธ์กับระดับความซับซ้อนขององค์กร

(5) โอกาสที่จะจัดการตามความต้องการของผู้บริโภคจะต้องมี กลไกในการบริหาร และอำนาจ ในการจัดการ เช่น เครื่องมือ เครื่องใช้เฉพาะอย่าง และการโฆษณา ซึ่งถือว่าเป็นจุด ศูนย์กลางของการบริหาร

(6) ต้องมีจุดมุ่งหมายและความต้องการของการบริหารที่เพิ่มขึ้น ทั้งนี้ก็เพื่อเป็นหลัก ประกันว่าคนจะซื้อผลผลิต

(7) ในที่สุดทฤษฎีเศรษฐศาสตร์แบบดั้งเดิมผสมผสานกับการโฆษณาที่เกี่ยวข้องกับ ศิลปะและการผูกขาด จะเป็นลักษณะของบริษัทใหญ่ในระบบอุตสาหกรรมที่มีการแข่งขันกันใน เรื่องราคาและการกำหนดเป้าหมายยุทธศาสตร์ที่จะเอาชนะใจลูกค้า (ผู้บริโภค) และแย่งชิงมาจาก ผู้อื่น (หรือบริษัทอื่น) ในที่สุดเราอาจสรุปได้ว่าในระบบอุตสาหกรรมนั้น ลูกค้าคือผู้มีอำนาจ สูงสุด (The customer is sovereign)

2.5 สรุป

กระบวนการกำหนดราคาสินค้าและการบริหารในระบบอุตสาหกรรมที่กล่าวมาข้างต้น มีการปฏิบัติกันอยู่ในหลักการที่เรียกว่าทฤษฎีของเกมส์ (game theory) ซึ่งจะนำไปสู่สมดุล ระหว่างองค์กรต่าง ๆ ที่มีส่วนร่วมและเกี่ยวข้องกับกระบวนการเช่นนี้จะต้องกระทำบ่อย ๆ เพื่อ เป็นการติดต่อสื่อสารโดยฝ่ายบริหารตามความต้องการที่จะจัดการในเรื่องนั้น ๆ เราเรียกว่าการ บริหารความต้องการ (The Management of Demand) ซึ่งมีการดำเนินการร่วมกับบริการด้านอื่น ๆ ด้วย ระบบนี้ความเจริญเติบโตขององค์กรจะไม่ใช่เป้าหมายอีกต่อไป และการโฆษณาตลอดจน ศิลปะต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องจะช่วยพัฒนาชนิดของคนและเป้าหมายของระบบอุตสาหกรรมตามที่ต้องการ เช่น การโฆษณาที่สามารถทำให้สินค้าเกิดความสำคัญก็จะทำให้ระบบอุตสาหกรรมสำคัญด้วย โดยจะทำให้มีเกียรติและมีความสำคัญในสังคมนับว่าเป็นความจำเป็นที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิคในองค์กรทำนองเดียวกันกับการที่เจ้าของที่ดินและนายทุนได้สูญเสียความสำคัญ (และเกียรติยศ = Prestige) เมื่อดินและทุนถูกถือว่าเป็นเพียงปัจจัยทางสังคมเท่านั้น ทำให้กลุ่ม โครงสร้างทางเทคนิคขององค์กรมีบทบาทสำคัญในการวางแผน และตัดสินใจต่างๆ ในระบบ อุตสาหกรรมแทน (นายทุน) ซึ่งคือกลุ่มนี้เป็นบุคคลสำคัญในการผลิตของระบบอุตสาหกรรม และอาจกล่าวได้ว่า การบริหารตามความต้องการพิเศษของระบบอุตสาหกรรม โดยเฉพาะวิธี การโฆษณาและศิลปะอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องมีหน้าที่ของสังคมส่วนใหญ่อยู่ด้วย โดยเกี่ยวข้องกับการ กำหนดราคาสินค้า สภาพและทัศนคติทางสังคมที่ถือว่าเป็นการปฏิบัติการของระบบ อุตสาหกรรมใหม่

2.6 ระบบอุตสาหกรรมและรัฐ

(1) กำลังคนในระบบอุตสาหกรรมกับรัฐ

กำลังคนที่เหมาะสมเป็นเรื่องสำคัญของระบบอุตสาหกรรม ดังนั้นระบบการ ศึกษาที่จะรองรับเศรษฐกิจของรัฐ (สาธารณะ) จึงเป็นเรื่องสำคัญที่เกี่ยวข้องอย่างมากกับความรัฐ

ทางวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีที่เป็นสิ่งแวดล้อมของการบริหารอยู่ในปัจจุบัน อาจพิจารณาได้ว่าสิ่งเหล่านี้มาจากการสนับสนุนของรัฐหรือส่วนราชการของรัฐ โดยเฉพาะจากมหาวิทยาลัย และสถาบันวิจัยต่าง ๆ ดังนั้นรัฐจึงต้องออกกฎหมายและมีการสนับสนุนบุคลากรเพื่อให้มีการเตรียมการบริหารและเตรียมบุคคลเพื่อพัฒนาประเทศตามความต้องการของระบบอุตสาหกรรม

(2) ความเกี่ยวเนื่องของระบบอุตสาหกรรมกับรัฐ

ระบบอุตสาหกรรมตาม ความจริงแล้วมิได้เกี่ยวข้องกับรัฐ แต่ที่แท้จริงเป็นเพียง แขน (หรือเครื่องมือ) ของรัฐที่มีความสำคัญในฐานะเป็นเครื่องมือของระบบอุตสาหกรรม (ไม่ใช่ระบบสังคมของรัฐ)

ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐและบริษัทอุตสาหกรรมใหญ่ ๆ เป็นความสัมพันธ์เหมือนกันตามรูปแบบและหลักการสำคัญ ๆ เช่น ด้านการเงินและค่าตอบแทน (Pecuniary) เป็นเบื้องต้น ดังนั้นรัฐจึงดำเนินการเก็บภาษีและช่วยป้องกันบริษัทอุตสาหกรรมต่าง ๆ จากการแข่งขันด้านการค้ากับต่างประเทศ เช่น โดยการตั้งกำแพงภาษีในสังคมที่กิจกรรมทางเศรษฐกิจเข้มแข็ง การกระตุ้นทางเศรษฐกิจดำเนินการโดยวิธีการใช้เงินมาก ทำให้เห็นว่าความสัมพันธ์ระหว่างบริษัทเอกชนกับรัฐ เป็นเรื่องปกติ (ที่ใช้เงินกระตุ้น) ซึ่งอาจสรุปได้ว่าข้าราชการของรัฐจะเป็นผู้รับผิดชอบต่อโอกาสที่จะได้รับผลตอบแทนทางการเงิน เพราะว่าบริษัทเอกชนที่เป็นอิสระต่าง ๆ จะใช้ผลประโยชน์ทางการเงินซื้อโอกาสจากรัฐและในขณะเดียวกันรัฐก็เป็นอิสระทางการคลังด้วย ในขณะเดียวกันการปฏิบัติการทางการเมืองโดยตรงของกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิคในองค์การมีผลต่อสภาพแวดล้อมของรัฐมากกว่านักลงทุน อย่างไรก็ตาม คนในองค์การกลุ่มนี้ยังบกพร่องต่อการดำเนินกิจกรรมทางการเมือง โดยการต่อคุณลักษณะส่วนตัวและของกลุ่มในด้านต่าง ๆ เช่น ความเป็นผู้นำทางการเมืองและการชักจูงใจ การปฏิบัติกิจกรรมส่วนตัว และการไม่พร้อมในการปฏิบัติการ (เป็นกลุ่มการเมือง) แต่กลุ่มโครงสร้างทางเทคนิคในองค์การมักประสบความสำเร็จในการติดต่อสื่อสาร เช่น ทางโทรทัศน์ วิทยุ ข่าวนิตยสารพิมพ์ และมีอิทธิพลในทางการเมืองด้วย โดยสมาชิกของกลุ่มจะแสดงตนกับเป้าหมายของกลุ่มและปรับตัวเข้ากับเป้าหมายของสังคมด้วย โดยในที่สุดรัฐกับกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิคจะมีความสัมพันธ์กันในการทำงานเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของรัฐกับบริษัทอุตสาหกรรมใหญ่ ๆ

(3) รัฐกับความมั่นคงทางเศรษฐกิจ

ผู้เขียนกล่าวสรุปไว้ว่า รัฐจะเกี่ยวข้องกับความมั่นคงทางเศรษฐกิจอย่างเข้มแข็งที่สุดในขณะที่มีการขยายตัวทางเศรษฐกิจ และความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจกับการศึกษา จะเป็นตัวก่อให้เกิดความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์

การแสดงตนและการปรับตัวของกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิคในองค์การและบริษัทอุตสาหกรรมใหญ่ ๆ อาจเป็นสิ่งไม่ปกติในการแสดงตนเป็นศัตรูทางการเมืองต่อรัฐหรือต่อพรรค

การเมืองใดๆ ที่ได้อำนาจบริหาร แต่เป็นการคาดคยและเป็นโฉมหน้าทางจิตวิทยาอย่างหนึ่ง ซึ่งถือปฏิบัติกันอยู่ ทั้งอาจเป็นอุปสรรคที่กลุ่มบุคคล (นักเทคโนโลยี) จะยอมรับเป้าหมายของรัฐ

การวางแผนทางอุตสาหกรรมที่กล่าวมาที่จริงต้องการที่จะควบคุมราคาสินค้า และการดำเนินการจัดการควบคุมผู้บริโภค สิ่งเหล่านี้จะมีผลกระทบต่ออำนาจของผู้บริโภคและผู้ผลิต ซึ่งเป็นเรื่องของการจัดการสาธารณะของรัฐ เช่น อิทธิพลของระบบอุตสาหกรรมต่อการจัดซื้อของฝ่ายราชการทหาร เป็นต้น

(4) ระบบอุตสาหกรรมกับสงครามเย็นระหว่างรัฐ

หลักการของระบบเอกชนไม่ได้กล่าวถึงในระบบอุตสาหกรรม แท้ที่จริงระบบของเอกชนเป็นผลของการกำหนดค่าสูงสุดในท่ามกลางความซับซ้อนของสังคม ระบบเอกชนต้องการความรู้ในการวางแผน ซึ่งเป็นพฤติกรรมทั้งหมดของการวางแผนสาธารณะที่สามารถคาดเดาหรือทำนายได้ โดยจะต้องอาศัยการบริหารตามความเชื่อและรับผิดชอบต่อสภาพแวดล้อมทางจิตวิทยาด้วย

ในระบบอุตสาหกรรมมีการจัดหาทุนและมาตรการจัดหาต่างๆ เช่น ในเรื่องคนงาน ภายใต้การควบคุมหรือการวางแผนที่ดี โดยที่เรื่องเหล่านี้ขยายอิทธิพลไปสู่รัฐอย่างลึกซึ้ง โดยเฉพาะการวางแผนและนโยบายทรัพยากรมนุษย์ ดังนั้นนโยบายต่าง ๆ ของรัฐจึงเป็นไปเพื่อระบบอุตสาหกรรมโดยส่วนรวมทั้งสิ้น ดังจะเห็นได้จากกฎและข้อบังคับต่าง ๆ ของรัฐจะเป็นไปเพื่อให้ระบบงานสาธารณะส่วนใหญ่คงอยู่ โดยเฉพาะการเพิ่มการฝึกฝนและให้ความรู้แก่กำลังคนของรัฐมากขึ้น ตามความเร่งด่วนสูงสุดของสังคม (หรือตามความเชื่อว่าเป็นของสังคม) เพราะเป็นความจำเป็นของระบบอุตสาหกรรมที่ต้องการใช้นักวิชาการที่มีความรู้ทางเทคโนโลยีหลากหลาย

- เมื่อพิจารณาจากประวัติศาสตร์หรือไม่ว่าปรัชญามาร์กซิสต์หรือทัศนคติตรงกันข้ามของ Alfred Marshall ของสหรัฐฯ ต่างก็ยอมรับว่าผลประโยชน์และความขัดแย้งมีการเริ่มต้นจากผลประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ ในระบบอุตสาหกรรมจะมีการขยายผลของความขัดแย้งในผลประโยชน์ของชนชั้นด้วย ซึ่งเป็นการแยกส่วนจากการกำหนดข้อเท็จจริงของความขัดแย้งสูงสุดและผลของทัศนคติที่จะเอาชนะการควบคุมความเชื่อของผู้บริโภคที่เป็นเป้าหมายของระบบอุตสาหกรรม โดยกระบวนการนี้จะกลายมาเป็นเป้าหมายของทุกคนที่เห็นด้วยกับเป้าหมายสังคมที่ตนอาศัยอยู่

- ระบบอุตสาหกรรมยังเกี่ยวข้องกับสงครามเย็นระหว่างค่ายและประเทศซึ่งแข่งขันกันที่จะเอาชนะความเชื่อของการจัดการบริหารที่มีประสิทธิภาพ (วิธีการจัดการบริหารของค่ายเสรีนิยมและคอมมิวนิสต์) โดยที่ทั้งสองค่ายต่างแข่งขันกันในการคิดค้นเทคโนโลยีและความรู้ทางวิทยาศาสตร์ ตัวอย่างที่เด่นชัดคือยุโรปตะวันตกและอเมริกากับยุโรปตะวันออก และโซเวียตรัสเซีย เป็นต้น ทั้งสองค่ายมีความแตกต่างในการจัดองค์การและระบบการวางแผนสูงสุด

โดยเฉพาะของโซเวียตที่บังคับให้ทุกคนเห็นชอบตามเป้าหมายของรัฐ ซึ่งทำให้ระบบไม่ประสบความสำเร็จ ในกรณีของโซเวียตและสหรัฐฯ เป็นเรื่องของชาติใหญ่ 2 ชาติ ที่ใช้ระบบการวางแผนทางอุตสาหกรรม แต่มีผลปฏิบัติต่างกัน และนโยบายของแต่ละประเทศจะต้องมีการริเริ่มและแก้ไข ในขณะที่การศึกษาและวิทยาศาสตร์ของรัฐได้พัฒนาขึ้นสู่ความเชื่อมั่นในตนเอง การกำหนดนโยบายต่างประเทศของรัฐย่อมตระหนักถึงพื้นฐานของความต้องการจำเป็นที่มาจากระบบอุตสาหกรรม อนึ่ง ระบบอุตสาหกรรมมิได้แสดงว่าจะมีการแข่งขันการสะสมอาวุธหรือนโยบายรบราฆ่าฟันกัน แต่ระบบอุตสาหกรรมเป็นระบบที่ต้องการทุนจำนวนมาก และการสนับสนุนการวางแผนที่เพียงพอ ดังตัวอย่างของ 2 ชาติอุตสาหกรรมที่ปรากฏอย่างชัดเจน

(5) สรุป มิติของระบบอุตสาหกรรมในอนาคต

เมื่อพิจารณาจากข้อเขียนทั้งหมดที่สรุปมาของ Professor John Kenneth Galbraith เราอาจพิจารณาได้ว่าในเมื่อระบบอุตสาหกรรมแสดงตนเองว่าเป็นเป้าหมายของสังคม โดยปรับตัวให้เข้ากับความต้องการและจำเป็นของกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิคในองค์กร (บุคคลแต่ละคน)

ดังนั้น รัฐจึงต้องมีหลักการนำในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะการฝึกฝนและให้การศึกษาแก่กำลังคน เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีและระบบอุตสาหกรรมโดยจะละทิ้งบริการที่ไม่สำคัญของรัฐซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตกับความต้องการของระบบอุตสาหกรรมเสีย เมื่อเป็นดังนี้ในอนาคตระบบอุตสาหกรรมจะกลายมาเป็นพื้นฐานของความขัดแย้งกับมิติใหม่ (Aesthetic Dimension) ที่ขึ้นอยู่กับความผูกพันขององค์กรและการขาดข่าวสาร ซึ่งแต่ละส่วนจะขึ้นอยู่กับบุคคลผสมผสานกับการผลิตที่เป็นผลภายใต้สมรรถนะของบุคคลแต่ละคนในองค์กร มิติดังกล่าวจะเกิดขึ้นต่อเมื่อระบบอุตสาหกรรมได้ถึงพร้อมเรียบร้อยแล้ว โดยบทบาทของรัฐต่อมิตินี้ไม่เพียงมีบทบาทป้องกันเท่านั้น แต่เป็นบทบาท Affirmative ด้วย โดยเฉพาะในกรณีของการออกแบบและสถาปัตยกรรมกับสภาพแวดล้อมในเมือง บทบาทของรัฐจะเป็นไปในทาง Decisive

ความพิเศษของระบบอุตสาหกรรม จะเป็นอยู่ในลักษณะขององค์กรที่ใช้ทุนและเทคโนโลยี ความลับของระบบอุตสาหกรรม อยู่ที่หลังการศึกษา ซึ่งเป็นพลังเครดิตในตลาดแรงงานและเป็นพลังสืบเนื่อง ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นปัญหาในชุมชนหรือระหว่างชุมชนในเมือง เช่นระบบถ่ายเท และการจราจร ไม่ว่าจะเป็นปัญหาของเอกชนหรือชุมชนจึงเป็นเรื่องของอิทธิพลการเมือง กฎหมาย และข้อบังคับต่าง ๆ อันเป็นผลกระทบที่เห็นชัดอย่างยิ่งว่าระบบอุตสาหกรรมได้ดำเนินการตามหน้าที่ และตามความสามารถของตน โดยพยายามใช้ทุนและเทคโนโลยีเข้าแก้ไขส่วนที่ไม่สะดวกสบายส่วนใหญ่ทางกายภาพของสังคม

ในสหรัฐฯ ก็เช่นเดียวกันกับประเทศอุตสาหกรรมอื่นๆ เป้าหมายของสังคมที่เป็นไปโดยธรรมชาติย่อมเกี่ยวพันกับค่าจ้างแรงงานและประเด็นด้านสภาพแวดล้อมของท้องถิ่น โดยที่ปัญหาสูงสุดของระบบอุตสาหกรรมอาจถูกปรับปรุงใหม่ภายใต้การนำของกลุ่มโครงสร้างทาง

เทคนิคในองค์การและแนวโน้มของระบบอุตสาหกรรมจะขึ้นอยู่กับการวางแผนที่เป็นไปได้ และใช้ได้โดยมีการยอมรับเป้าหมายที่มีหลักการ 2 ข้อใหญ่ ๆ คือ

(1) ผลรวมของขอบเขตความเชื่อในระบบอุตสาหกรรมของรัฐและเอกชน และ

(2) ระบบการเมืองแบบหลากหลาย ซึ่งเป็นตัวแทนของความคิดและเป้าหมายที่จะแสดงออกและเลือกสัญญาในระบบอุตสาหกรรมกำหนดเป้าหมายของสังคม และองค์การ เช่น ในเรื่องการโยกย้ายกำลังคน (Emancipation) การศึกษาทุกระดับ โดยเฉพาะระดับสูงที่เป็นเป้าหมายยุทธศาสตร์ของสังคมในปัจจุบัน

ทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับงบประมาณและการวางแผนของรัฐและท้ายสุดผู้เขียนให้ความเห็นว่าการบริหารงานของรัฐสังคมนิยมและเสรีนิยม จะมุ่งเน้นไปสู่ความเป็นรัฐสวัสดิการที่มีปัจเจกชนและกลุ่มโครงสร้างทางเทคนิคในองค์การเป็นองค์ประกอบสำคัญในการกำหนดเป้าหมายและมีส่วนร่วมในองค์การทุกระดับ

คำขวัญของรัฐบาล (พ.ศ. 2502-2505)

การพัฒนาประเทศจะสำเร็จได้ด้วยหลัก 3 ประการ คือ

1. ความสามัคคีระหว่างชนในชาติ
2. ความเชี่ยวชาญในสาขาวิชาการต่าง ๆ
3. ความขยันหมั่นเพียรในการทำงาน

รัฐบาลพยายามสร้างสามัคคีในชาติและรวบรวมผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาการต่าง ๆ มาช่วยงานของชาติหน้าที่ของท่านขอแต่เพียงให้ทุกคนในชาติของเราต้องทำงานด้วยความซื่อสัตย์อดทน ขยันหมั่นเพียร อย่าอยู่นิ่งเฉยโดยไม่ทำงาน และโปรดระลึกเสมอว่า งานคืองาน-เงินคืองาน-บันดาลสุข

คำแปล

Government Motto

The development of the country will be attained by three principles, viz:

1. Union among the people of the country
2. Experience in the technical phases.
3. Hordworking.

The Government tries to build union in the country, collecting experts in the various techniques to aid in the work of the nation. Your duty is only that every one of our nation must work with honesty, endurance and diligence;

Do not keep idle. Do bear in mind:

Labour brings Your money.

And money is the fruit of your labour, Toil we hard,

And happiness will never depart.

คำขวัญของรัฐบาล (พ.ศ. 2502-2505)

‘ศึกษาดี-มีเงินใช้-ไร้โรค-พาให้สุขสมบูรณ์’

เป็นนโยบายประการสำคัญ ซึ่งรัฐบาลนี้ต้องให้มีขึ้น เพื่อเป็นหลักในการยกระดับการครองชีพและจัดระบบเศรษฐกิจของแต่ละครอบครัวให้ดีขึ้นอันเป็นผลให้บังเกิดความสมบูรณ์พลสุขแก่ประชาชนทุกครอบครัว และทั่วทุกคน

คำแปล

Government Motto

With proper Education at the base.

And Wealth follows as the second pace, Inlaid with good Health makes one sound,

Happy are those if these thres can be found. The above is the potential policy of the

Government uplift the status of living and the system of economy of each family bringing forth prosperity and happiness.

คำขวัญของรัฐบาล (พ.ศ. 2502-2505)

รัฐบาลนี้ไม่ต้องการชักชวนให้ท่านรัดเข็มขัด แต่ขอชักชวนให้ท่านประหยัด สิ่งใดที่ไม่ควรจ่ายให้สิ้นเปลืองโดยใช่เหตุก็ไม่ควรจ่าย โดยต้องคำนึงถึงฐานะของแต่ละบุคคลซึ่งไม่เหมือนกัน โปรดจำไว้ว่า “การประหยัดเป็นการสร้างอนาคต ไม่มีใครสามารถสร้างอนาคตได้โดยไม่รู้จักรประหยัด”

ครอบครัวจะเป็นสุขและครองชีพอยู่ได้ก็เพราะการประหยัด ประเทศชาติจะสุขสมบูรณ์และมีเศรษฐกิจดี ก็เพราะคนในชาติไม่ฟุ่มเฟือย ตัดการจ่ายเงินในทางที่ไม่ควรเสียรัฐบาลนี้กำลังเร่งรัดพัฒนาการเศรษฐกิจของชาติให้ดีขึ้นทุกวิถีทาง หน้าที่ของท่านจงร่วมมือและช่วยกันแก้ด้วยการประหยัดเท่านั้น โปรดจำไว้ว่า “การประหยัด ทำให้เกิดมีระเบียบวินัย ฉะนั้น ชาติที่มีระเบียบวินัยจึงเป็นชาติที่ประหยัดเสมอ”

คำแปล

Government Motto

You are not urged to tighten your belt but. The government implores you to be frugal respective of **our's** means. Dear in mind, "Economy builds one's future. No one will be able to build one's Future without being an **economiser**"

The family will be happy and enjoy its living by economy. The country will prosper and have good economical status because of its people not being a spendthrift. cutting off unnecessary expenses. The Government is hunying in every any the development of national economy.

Your duty is to co-operate and mend it **by being thrifty only**. Remember. "Economy gives rise to discipline, so **a** disciplinary nation is **always** economical"